

میانگین سن در اولین ازدواج نسبت به ۵۵ سال گذشته به تفکیک برای مردان حدود ۳.۵ سال و برای زنان ۵.۵ سال افزایش یافته است.

رئیس موسسه تحقیقات جمعیتی ایران اعلام کرد؛

رئیس موسسه تحقیقات جمعیتی کشور از افزایش میانگین سن در اولین ازدواج زنان و مردان کشور به ترتیب به میزان ۵.۵ و ۵.۳ سال طی سالهای ۱۳۴۵ تا ۱۴۰۲ خبر داد.

به گزارش اسپادانا خبر و به نقل از ایسنا، محمدجواد محمودی گفت:

سن ازدواج در ایران یکی از علل مهم تغییرات در وضعیت ساختاری و کارکردی خانواده است. هرچه سن ازدواج کمتر باشد نشان دهنده پیش‌رسی ازدواج در جامعه است که معمولاً میانگین سن ازدواج بین ۱۵ تا ۳۰ سال در نوسان است.

وی با استناد به آمارهای به دست آمده از سرشماری‌های مختلف مرکز آمار ایران و سازمان ثبت احوال اعلام کرد که میانگین سن در اولین ازدواج نسبت به ۵۵ سال گذشته به تفکیک برای مردان حدود ۳.۵ سال و برای زنان ۵.۵ سال افزایش یافته و بر این اساس، میانگین سن در اولین ازدواج زنان کل کشور در سال ۱۳۴۵ از ۱۸.۴ به ۲۴ سال، در سال ۱۴۰۲ افزایش یافته است.

او همچنین از افزایش ۱.۶ سال در میانگین سن در اولین ازدواج مردان خبر داد و گفت:

میانگین سن در اولین ازدواج مردان در سال ۱۴۰۲ در کل کشور ۲۸.۳ و در سال ۱۳۹۰، ۲۶.۷ سال بوده است.

محمودی با اشاره به میزان ناخالص ازدواج که شامل نسبت بین ازدواج‌های ثبت شده در یک سال معین و جمعیت میانه همان سال بوده که شاخص مناسبی برای ارزیابی وضعیت تشکیل نهاد خانواده در یک جامعه است اظهار کرد:

این شاخص ازدواج‌های یک جامعه را در زمان مقایسه کرده و نوسانات آن را نشان می‌دهد و تعداد ازدواج را از یک جامعه به جامعه دیگر مقایسه می‌کند.

وی با اشاره تعداد ازدواج‌های ثبت‌شده طی سال‌های ۱۳۴۵ تا ۱۴۰۲ گفت:

در سال ۱۳۴۵، ۱۵۲ هزار و ۴۱۱ ازدواج ثبت شد که این رقم با روند صعودی در سال ۱۳۵۵ به ۱۶۷ هزار و ۹۵۰ ازدواج، در سال ۱۳۶۵ به ۳۴۰ هزار و ۳۴۲ ازدواج، در سال ۱۳۷۵ به ۴۷۹ هزار و ۲۶۳ ازدواج، در سال ۱۳۸۵ به ۷۷۸ هزار و ۲۹۱ ازدواج و در سال ۱۳۸۹ به ۸۹۱ هزار و ۶۲۷ ازدواج یعنی بالاترین میزان خود رسید. پس از آن از سال ۱۳۹۰ به مرور تعداد ازدواج‌ها کاهش یافت به گونه‌ای که در سال ۱۳۹۰ به ۸۷۴ هزار و ۷۹۲ ازدواج، در سال ۱۳۹۱ به ۸۲۹ هزار و ۹۶۸ ازدواج، در سال ۱۳۹۲ به ۷۹۵ هزار و ۷۰۰ ازدواج، در سال ۱۳۹۳ به ۷۵۳ هزار و ۳۷۸ ازدواج، در سال ۱۳۹۴ به ۷۰۱ هزار و ۷۱۰ ازدواج، در سال ۱۳۹۵ به ۶۷۱ هزار و ۶۱۷ ازدواج، در سال ۱۳۹۶ به ۶۱۱ هزار و ۱۹۲ ازدواج در سال ۱۳۹۷ به ۵۵۵ هزار و ۶۴۴ ازدواج، در سال ۱۳۹۸ به ۵۳۵ هزار و ۸۴۹ ازدواج، در سال ۱۳۹۹ به ۵۶۲ هزار و ۲۱۷ ازدواج، در سال ۱۴۰۰ به ۵۷۲ هزار و ۱۱ ازدواج، در سال ۱۴۰۱ به ۵۲۶ هزار و ۹۲۵ ازدواج و در سال ۱۴۰۲ ۴۸۰ هزار و ۸۶۸ ازدواج ثبت شده است.

به گفته رئیس موسسه تحقیقات جمعیتی کشور، در واقع تعداد ازدواج‌ها و به تبع آن میزان ناخالص ازدواج تا سال‌های قبل از سال ۱۳۹۰ متأثر از ساختار سنی جمعیت و عوامل دیگر، روند افزایشی و در سال ۱۳۸۹ به اوج خود رسیده و پس از آن متأثر از ساختار سنی روند کاهشی داشته است.

محمودی با بیان اینکه در سال ۱۴۰۲ میزان ناخالص ازدواج، ۵.۷۶ ازدواج به ازای هر هزار نفر بوده است، یادآور شد:

این میزان در سال ۱۳۸۹ با ۱۲.۳۱ ازدواج به ازای هر هزار نفر، به اوج خود در چند دهه اخیر رسیده بود. نکته مهم اینکه بر خلاف تصور عامه مردم، کمترین میزان ناخالص ازدواج در طول چند دهه گذشته (۴.۹۸ ازدواج به ازای هر هزار نفر) مربوط به قبل از انقلاب و به سال ۱۳۵۵ بر می‌گردد. افزایش یا کاهش تعداد ازدواج‌ها در طول ۳۰ سال گذشته، کاملاً منطبق با کاهش یا افزایش تعداد افراد ۲۳-۱۸ ساله بوده است. البته از سال ۱۳۶۹ تعداد افراد ۲۳-۱۸ ساله در حال افزایش بوده و تا سال ۲۰۱۰ (۱۳۸۹) ادامه داشته است و این افزایش کاملاً منطبق با افزایش ازدواج‌ها در کشور است. سپس در دوره ۲۰۱۰ تا ۲۰۲۰ (۱۳۹۹) تعداد افراد ۲۳-۱۸ ساله کاهش پیدا کرده که همزمان با آن شاهد کاهش تعداد و میزان ناخالص ازدواج مطابق جدول فوق بوده‌ایم.

وی ادامه داد:

در ۳۰ سال گذشته روند افزایش یا کاهش ازدواج‌ها، تابع افزایش یا کاهش تعداد افراد ۲۳-۱۸ ساله بوده و از این رو همانطور که در سال ۱۳۹۹ با افزایش حدود ۵ درصدی ازدواج‌ها مواجه شده‌ایم، به طور طبیعی انتظار می‌رود، اگر الگوی ۳۰ سال گذشته برقرار باشد، چنین روند افزایشی را (سالی حدود ۴ درصد) در ازدواج‌ها در طول سال‌های آینده، تا سال ۱۴۰۸ یا ۲۰۳۰ شاهد باشیم. هرچند آمار تعداد ازدواج‌ها در طول ۳ سال گذشته، از این الگو پیروی نکرده است. تحولات تعداد زنان ۱۵-۴۹ ساله نیز مطابق تعداد افراد ۲۳-۱۸ ساله از سال ۲۰۳۰ میلادی روند کاهشی شدیدی خواهد داشت. به عبارت دیگر تعداد جمعیت زنان در این گروه سنی بارور در ایران از سال ۲۰۳۰ به بعد، به شدت کاهش پیدا می‌کند و ما از فرصت ۱۲ ساله‌ای (از سال ۲۰۱۰ تا ۲۰۲۲) که با اوج تعداد زنان در سن باروری مواجه بوده‌ایم، تا کنون استفاده بهینه نکرده‌ایم. این درحالیست که فقط ۶ سال از این فرصت باقی‌مانده است که متأسفانه فرصت کمی برای برون رفت از چالش در پیش رو است. هرچند در صورت استفاده از پیش‌بینی‌های مرکز آمار ممکن است زمان استفاده از فرصت باقیمانده مقداری متفاوت‌تر شود.

برچسب‌ها: [فرهنگ](#) [1]

[آسب‌های اجتماعی](#) [2]